

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. v právní věci žalobkyně **J.M.**, nar. ■■■ bytem ■■■, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **24. 5. 2013**, č. j. ■■■,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 24. 5. 2013, č. j. ■■■ se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí, kterým byly zamítnuty její námítky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2013, č. j. ■■■. Tímto prvostupňovým rozhodnutím žalovaná podle § 31 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění přiznala žalobkyni od 20. 2. 2013 starobní důchod ve výši 9 190 Kč měsíčně a konstatovala, že výplata starobního důchodu podle § 131 zák. o důchodovém pojištění nenáleží.

Žalobkyně namítala, že při stanovení jejího důchodového věku nebylo přihlédnuto k výchově Š.V., která byla do její péče svěřena rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 24. 6. 1993, ale fakticky byla v její péči již od ledna 1993. Navrhovala provést důkaz obsahem spisu, který byl podkladem pro rozhodování Okresního soudu v Liberci.

V písemném vyjádření v žalobě žalovaná uvedla shodné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla žalobu zamítnout.

Ze správního spisu předloženého žalovanou soud ověřil tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Dne 11. 12. 2012 podala žalobkyně žádost o starobní důchod podle § 31 zákona o důchodovém pojištění na Okresní správu sociálního zabezpečení Liberec. Žalobkyně žádala, aby jí byl důchod přiznán od 20. 2. 2013 bez výplaty.

Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 14. 3. 2013, č. j. 545 317 0547 žalobkyni od 20. 2. 2013 starobní důchod dle § 31 zákona o důchodovém pojištění přiznala, a to ve výši 9 190 Kč měsíčně, když současně konstatovala, že výplata starobního důchodu podle § 31 zákona o důchodovém pojištění nenáleží. Česká správa sociálního zabezpečení odkázala na § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění a uvedla, že pro stanovení důchodového věku žalobkyně nešlo přihlédnout k výchově Šárky Vytlačilové, nar. 8. 3. 1980, neboť doba, po kterou žalobkyně o toto dítě pečovala, je kratší než pět let. Od nabytí právní moci rozsudku o svěřeni Šárky Vytlačilové do péče žalobkyně do její zletilosti, tj. od 31. 8. 1993 do 7. 3. 1998 uplynula doba kratší pěti let.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, ve kterých uváděla shodné skutečnosti jako v podané žalobě.

O podaných námitkách rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že je zamítla a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 14. 3. 2013, č. j. ■■■ potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že u pojištěnců narozených v období let 1936 – 1977 se dle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění stanoví důchodový věk podle přílohy k zákonu o důchodovém pojištění. Žalobkyně se narodila v roce 1954. Důchodový věk ženy narozené v roce 1954, která vychovala jedno dítě, činí podle přílohy k zákonu o důchodovém pojištění 61 roků a žalobkyně by jej dosáhla ke dni 17. 3. 2015. Důchodový věk ženy narozené v roce 1954, která vychovala dvě děti, činí 59 let a 8 měsíců a žalobkyně by jej dosáhla ke dni 17. 11. 2013. Žalovaná dále odkázala na rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 24. 6. 1993, č. j. Nc 1066/92-65, který nabyl právní moci dne 31. 8. 1993 a kterým byla tehdy nezletilá Š.V., nar. 8. 3. 1980, svěřena do výchovy žalobkyně. Splněním podmínky výchovy dítěte se pro nárok ženy na starobní důchod posoudila žalovaná dle § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Uvedla, že má za prokázané, že žalobkyně vychovávala Š.V. od 31. 8. 1993, kdy jí byla svěřena do výchovy rozhodnutím soudu. Od nabytí právní moci rozsudku o svěřeni Š.V. do péče žalobkyně do její zletilosti, tj. od 31. 8. 1993 do 7. 3. 1998 uplynula doba kratší pěti let a žalovaná tak nemohla při stanovení důchodového věku žalobkyně k výchově tohoto dítěte přihlédnout.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterým je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Základní spornou otázkou v dané věci je, zda péče žalobkyně o Šárku Vytlačilovou má být posuzována ve smyslu ustanovení § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění od právní moci rozhodnutí soudu, kterým byla tehdy nezletilá Š.V. svěřena do pěstounské péče žalobkyně, nebo podle faktického počátku péče o dítě.

Obdobný případ řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3 Ads 134/2012 - 23 (dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se se závěry přijatými Nejvyšším správním soudem plně ztotožňuje.

Pro nárok na starobní důchod (jak vznik, tak i jeho výši) má rozhodující význam, spolu s dobou pojištění důchodový věk. Podle zákonné úpravy dané zákonem o důchodovém pojištění, je u žen důchodový věk závislý na počtu dětí ženou vychovaných.

Podle § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění „je podmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu 10 roků. Pokud se však žena ujala výchovy dítěte po dosažení osmého roku jeho věku, je podmínka výchovy dítěte splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu 5 roků; to však neplatí, pokud žena před dosažením zletilosti dítěte přestala o dítě pečovat“.

Citované ustanovení je třeba vykládat v kontextu s ustanovením § 20 téhož zákona, v němž je vymezen pojem „dítě“, a to pro účely zákona o důchodovém pojištění.

Podle § 20 odst. 1 uvedeného zákona se „dítětem se pro účely tohoto zákona rozumí dítě vlastní nebo osvojené, a pokud se dále nestanoví jinak, též dítě převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů“.

Podle § 20 odst. 2 téhož zákona „se za dítě převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů považuje dítě, jež bylo převzato do této péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu, dítě manžela, které mu bylo svěřeno do výchovy rozhodnutím soudu nebo na základě dohody rodičů schválené soudem, dítě manžela, nemá-li druhý z rodičů rodičovskou zodpovědnost, a dítě manžela, zemřel-li druhý rodič dítěte nebo není-li znám. Za dítě převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů se považuje dále dítě, jež bylo převzato do péče na základě rozhodnutí orgánu sociálně-právní ochrany dětí nebo dřívějšího příslušného orgánu o svěřením dítěte do péče budoucího osvojitele nebo do péče osoby, která má zájem stát se pěstounem, a dítě, jež bylo převzato do péče na základě předběžného opatření vydaného v rámci řízení o svěřením dítěte do výchovy“.

Zákon tudíž jako podmínku výchovy dítěte mající vliv na vznik nároku a výši starobního důchodu ženy staví osobní péči o takové dítě ve věku do dosažení zletilosti, a to po dobu deseti roků. Pamatuje ovšem i na případy, kdy žena nemohla podmínku péče o dítě po dobu deseti let splnit z vážných, objektivních důvodů. Jde o případ, kdy se žena ujala výchovy dítěte po dosažení osmého roku jeho věku. Pak je podmínka výchovy dítěte splněna, jestliže osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku dosažení zletilosti alespoň po dobu pěti roků, pokud žena před dosažením zletilosti nepřestala o dítě pečovat. Platí to nejen pro dítě vlastní či osvojené, ale též pro dítě převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů. Za dítě převzaté do trvalé péče se přitom rozumí každé takové dítě, které bylo do trvalé péče převzato některým ze způsobů předvídaných § 20 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, a to zcela zjevně s účinky vázanými na dané úkony.

Nelze proto přisvědčit žalobkyni, že její péče o Šárku Vytlačilovou musí být posuzována ve smyslu ustanovení § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění nikoliv až od právní moci rozhodnutí soudu o svěřením nezletilé do pěstounské péče žalobkyně, nýbrž podle faktického počátku péče o dítě. Žalovaná argumentovala tím, že k převzetí do péče nahrazující péči rodičů došlo až na základě rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 24. 6. 1993, č. j. Nc 1066/92-65, který nabyl právní moci dne 31. 8. 1993.

Ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu je i zdejší soud přesvědčen, že uvedený právní názor žalované je správný, neboť obě citovaná zákonná ustanovení, tj. § 32 odst. 4 a § 20 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění je třeba vykládat ve vzájemné souvislosti. K tomu, aby mohl být naplněn obsah a účel § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, tj. aby pro potřeby tohoto zákona mohla být uznána péče o dítě,

v daném případě péče o dítě, jehož výchovy se žena ujala jako výchovy dítěte převzatého do trvalé péče nahrazující péči rodičů, musel nejprve předcházet úkon spočívající v převzetí daného dítěte do trvalé péče za podmínek § 20 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Tzn., že v daném případě muselo započetí uznatelné péče předcházet pravomocné rozhodnutí soudu, kterým bylo rozhodnuto o svěřeni nezletilé do pěstounské péče žalobkyně. Za situace, kdy žalobkyně o nezletilou sice fakticky pečovala již dříve, než došlo k naplnění zákonných podmínek pro převzetí dítěte do trvalé péče, nebylo možné tuto péči pro účely zákona o důchodovém pojištění žalobkyni až do právní moci předmětného soudního rozhodnutí, tj. do 31. 8. 1993, uznat. Žalovaná tak při vydání napadeného rozhodnutí postupovala správně.

Důkaz obsahem spisu Okresního soudu v Liberci č. j. Nc 1066/92 zdejší soud pro zjevnou nadbytečnost neprováděl.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Rozhodoval přitom podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když žalobkyně s vyřízením věci bez nařízení jednání souhlasila a žalovaná ve stanovené lhůtě nevyjádřila s tímto postupem soudu nesouhlas.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovaná na ně podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení nemá nárok.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Liberci dne 25. října 2013

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně